

Η ευλογία και το χρέος να είσαι Αγιορείτης.

Από τον Καθηγούμενο της Ι. Μονής Σταυρονικήτα (νυν προηγούμενο της Ιεράς Μονής Ιβήρων) Αρχιμανδρίτη Βασίλειο.

Νομίζω ότι κάθε φορά που πάει να πει κανείς μερικά λόγια στο Άγιον Όρος, αισθάνεται ότι είναι και περιττά, γιατί μόνη της η σιωπή μιλά στον ιερό μας Τόπο.

Θυμάμαι έναν επισκέπτη που είχε πει κάποτε: «Μα τι κάνετε τόση ώρα μέσα στην εκκλησία; Δεν μπορώ να καταλάβω πως περνάτε τόσες ώρες, κοιμάστε; Εγώ δεν μπορώ να καθήσω άπραγος. Θέλω κάτι να κάνω, αλλιώς θα με πιάσουν τα νεύρα μου». Κι έτσι που τα έλεγε ο άνθρωπος αυτός, τον δικαιολογούσα. Δεν είχα όμως εκείνη τη στιγμή να του πώ κάτι. Μετά από λίγες μέρες μπαίνοντας στην εκκλησία ένοιωσα την απάντηση: Λέω, οι αγιορείτες μπαίνουν μέσα στην εκκλησία. Κάνουν το σταυρό τους. Προσκυνούν τις εικόνες. Κάθονται στο στασίδι. Και απλώς μένουν μέσα στην εκκλησία. Σάματι τι κάνει το μωρό που είναι μέσα στη μήτρα της μάνας του; Δεν κάνει απολύτως τίποτα, αλλά απλώς μένει μέσα στη μήτρα της μάνας του, και συνέχεια αυξάνει. Κι εμείς είμαστε μέσα στη μήτρα της μάνας μας. Και βλέπομε ότι οι σχέσεις που έχουμε με την Εκκλησία είναι σχέσεις οργανικές. Και μπορεί να κάθεται κανείς μουγκός. Να φαίνεται ότι δεν κάνει τίποτα. Ή να φαίνεται ότι λέει συνέχεια τα ίδια πράγματα. «Κύριε ελέησον, Κύριε ελέησον...» Ή να φαίνεται ότι με τα τεριρέμ κάποιον νανουρίζει. Ή ότι απλώς αναβοσβήνει τα καντήλια. Και όμως

ουσιαστικά γίνεται με όλ' αυτά κάτι πάρα πολύ μεγάλο και πάρα πολύ γερό.

Έτσι καταλαβαίνουμε, γινόμενοι Αγιορείτες, την παραβολή που είπε ο Κύριος: «Εγώ ειμί η άμπελος, υμείς τα κλήματα». Νοιώθει κανείς ότι, ζώντας μέσα στο Άγιον Όρος, μπαίνοντας μέσα σε μια ακολουθία αγιορείτικη, γίνεται ένα κλήμα της αμπέλου της ζωής. Νοιώθει αθόρυβα και διαρκώς, να έρχονται ζωοπάροχοι χυμοί στο κλήμα αυτό από βαθιές ρίζες. Και τούτο είναι το μεγάλο που έχουμε εδώ: οι βαθιές ρίζες, η Παράδοση.

Όταν ένας ψάλτης Αγιορείτης ψάλλει, κάνει κάτι πολύ σπουδαίο. Και δεν εκτιμά κανείς αυτόν που ψάλλει καλά, αλλά αυτόν που είναι Αγιορείτης. Μακάρι να κραυγάζει, να κάνει παραφωνίες. Είναι καλλίτερες αυτές οι αγιορείτικες παραφωνίες από τις κοσμικές αρμονίες. Γιατί όταν ψάλλει ένας Αγιορείτης ψάλτης, δεν ψάλλει αυτός μόνος. Δεν διατυπώνει μια άποψη δική του με μουσικούς φθόγγους. Φτάνει δι' αυτού η φωνή μιας παραδόσεως μακράς, και η ελευθερία που του χάρισε η υπακοή στην παράδοση αυτή.

Και δεν είναι μόνο οι ψάλτες που ψάλλουν «ξένως». Ψάλλουν και οι Άγιοι που δεν μιλούν και είναι παρόντες μαζί μας. Ψάλλουν και τα γεροντάκια τα οποία βρίσκονται εδώ. Ο γέροντας μοναχός που σιγά-σιγά έσυρε τα βήματά του για να ασπαστεί το άγιο λείψανο της αγίας Αναστασίας.

Έτσι λοιπόν νοιώθουμε, όπως είπε ο Γέροντάς σας, αυτή τη μεγάλη ευλογία που έχουμε να βρισκόμαστε στο Άγιον Όρος. Να βρισκόμαστε μέσα στην άγια μήτρα της μητέρας μας της Εκκλησίας. Τί μεγάλο πράγμα είναι αυτό!

Και όταν καθόμαστε στην αγρυπνία και αγρυπνούμε και μας δίδει τη χάρη ο Θεός, εκείνη την ώρα η ανάσα η βαθειά που παίρνομε, φέρνει παράκληση που φθάνει «εις πάντας αρμούς, εις νεφρούς, εις καρδίαν». Αυτή η ίδια παράκληση και η αγαλλίαση ουσιαστικά φθάνει και εις πάντας τους αδελφούς μας τους ταλαιπωρημένους, τους δυσκολεμένους, τους βασανισμένους, που ζούν μέσα στον κόσμο. Οπότε ζώντας εμείς σωστά μέσα εδώ και ευγνωμονώντας τον Κύριο, αληθινά κηρύττομε και βοηθούμε όλους τους άλλους. «Έν σώμα εσμέν οι πολλοί».

Από την ομιλία που έγινε μετά την αγρυπνία της αγίας Αναστασίας της Ρωμαίας (29 Οκτωβρίου 1977) από τον Καθηγούμενο της Ι. Μονής Σταυρονικήτα (νυν προηγούμενο της Ιεράς Μονής Ιβήρων) Αρχιμ. Βασίλειο.

Πηγή : <http://ikivotos.gr/post/>